

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. v právní věci žalobce: **městys Vojnův Městec**, se sídlem Vojnův Městec 27, zastoupený JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem se sídlem Brno, Bubeníčková 502/42, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 4. 2014, č.j. 9328/14/5000-24700-7111875,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 4. 2014, č.j. 9328/14/5000-24700-7111875, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Kraj Vysočina (dále jen „správce daně“) ze dne 23.

8. 2013, č.j. 1291825/13/2900-04706-703015, kterým byl žalobci vyměřen odvod do státního rozpočtu ve výši 7 363 388 Kč.

V průběhu daňové kontroly správce daně zjistil, že žalobce obdržel na základě Smlouvy o pronájmu uzavřené se zhotovitelem dotovaného projektu „Splašková kanalizace pro obec Vojnův Městec včetně ČOV 800 EO“ částku ve výši 9 203 995 Kč za pronájem pozemků a kanceláře. Podle správce daně tento příjem vznikl v přímé souvislosti s realizací dotovaného projektu, což vedlo v konečném důsledku ke snížení celkových nákladů vykázaných příjemcem dotace na realizaci dotovaného projektu. Žalobce však o tom v rámci finančního vypořádání poskytnuté dotace i v závěrečném vyhodnocení dotované akce poskytovatele - Ministerstvu zemědělství ČR - neinformoval. Tím, že žalobce deklaroval v rámci finančního vypořádání vztahů se státním rozpočtem a dále v závěrečném vyúčtování vyšší náklady než mu ve skutečnosti vznikly, čerpal o 7 363 388 Kč vyšší dotaci, než na jakou měl nárok.

Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí potvrdil závěr správce daně, že porušení dotační kázně žalobcem spočívá v tom, že žalobce nevrátil poskytovateli dotace neoprávněně čerpané finanční prostředky ve výši 7 363 388 Kč v termínu podle vyhlášky č. 52/2008 Sb., kterou se stanoví zásady a termíny finančního vypořádání vztahů se státním rozpočtem, státními finančními aktivy nebo Národním fondem (dále jen vyhláška č. 52/2008 Sb.), tj. do 15. 2. 2011, čímž došlo k porušení § 44 odst. 1 písm. b) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „rozpočtová pravidla“).

Závěry žalovaného a správce daně žalobce nyní napadá podanou žalobou.

I. Shrnutí žaloby

Žalobce namítá, že žalovaný řádně nevypořádal odvolací námítky, že rozhodnutí správce daně a žalovaného jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek skutkových důvodů, přičemž správce daně a žalovaný porušili zásadu materiální pravdy a nesprávně přenesli důkazní břemeno pouze na žalobce.

Žalobce poukazuje na to, že je malou obcí bez profesionálního úřednického aparátu, kdy veškerou činnost obce zajišťuje starosta s několika pomocníky bez právního vzdělání. Z toho důvodu žalobce v prosté právní neznalosti formy i obsahu jednotlivých právních úkonů nevědomky zaměnil, podle žalobce „v rámci nevědomé simulace“, veřejnoprávní úkon s úkonem práva soukromého. Spornou otázkou podle žalobce proto je, zda se v případě příjmu z pronájmu obecního pozemku jednalo o místní poplatek za užívání veřejného prostranství, snížený oproti výši, kterou mohla obec vyměřit podle vyhlášky o místních poplatcích vydané v souladu se zákonem č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, či nikoli. Výběr místního poplatku za užívání veřejného prostranství jakožto veřejnoprávní dávka má podle žalobce přednost před pronájmem daného pozemku i když jejich souběh nelze teoreticky vyloučit. Je na správci daně, aby prokázal, zda se v případě předmětné částky jednalo o nájem či

formálně nesprávně vyměřený místní poplatek, a tedy, zda se podle obsahu úkonu nejednalo o nevědomou simulaci platby místního poplatku. I svobodná vůle může být učiněna v právním omylu či jako důsledek nevědomé simulace. Skutečným obsahem úkonu je podle žalobce toliko platba, nejasný je její důvod. Na skutečné povaze platby nic nemění nevhodně použitá forma.

Žalobce má za to, že z okolností případu lze mít za to, že se v případě předmětné platby jednalo o místní poplatek za užívání veřejného prostranství. Místní poplatek pak nelze považovat ve vztahu k dotovaným projektům za příjem vzniklý v souvislosti s projektem. K tomu žalobce navrhoval provést celou řadu důkazů, což však správce daně odmítl. Žalovaný se důvody odmítnutí důkazních návrhů nezabýval. Žalobou napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné. Správce daně dále uvedl, že žalobce měl jednat nejúspornějším způsobem, zároveň však neuvedl, jaké mělo být podle jeho názoru úsporné jednání žalobce – i tato vada má za následek nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí.

Pro odstranění pochybností pak žalobce ještě před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí uzavřel dohodu o narovnání, kterou byla sporná nájemní smlouva uznána oběma smluvními stranami za od počátku neplatnou pro rozpor s dobrými mravy, zaplacená částka byla prohlášena za bezdůvodné obohacení a došlo ke vzájemnému započtení nároku žalobce a zhotovitele projektu, a to na úhradu místního poplatku. Tímto došlo k jednoznačnému vymezení charakteru titulu pro předmětnou platbu. Neplatnost smlouvy od počátku mohl rozeznat i správce daně, a to kdyby provedl žalobcem navrhovaný výslech zhotovitele díla.

Žalobce uvádí, že správce daně a žalovaný přitom přisvědčili žalobci, že není možné objasnit, v jakém rozsahu domnělý nájemce využil pronajaté pozemky v přímé souvislosti s dodávkou díla „stavba splaškové kanalizace a ČOV“ a v jakém rozsahu je použil i pro svoji jinou podnikatelskou činnost. S ohledem na to je tedy i závěr správce daně o porušení dotační kázně nepřezkoumatelný, neboť nebylo přesně prokázáno, jakou částí plnění bylo smluvně přijaté plnění ze soukromoprávního vztahu v přímé souvislosti s projektem.

Žalobce dále namítá, že správce daně, resp. žalovaný, přenesli důkazní břemeno pouze na žalobce, ačkoli se v daném případě nepochybně jedná o sankční řízení a je nutno aplikovat zásady trestního práva. Žalobce přitom tvrdí, že zhotovitel díla využíval v souvislosti s dotační akcí pouze část předmětných pozemků. Tato obhajoba nebyla správcem daně vyvrácena. Správce daně měl zjistit, zda si sám zhotovitel nepočínal nehospodárně a měl tuto skutečnost zohlednit a snížit náklady projektu na pronájem jen takové části pozemku, která byla pro potřeby projektu skutečně použita, a po dobu, kdy tomu tak skutečně bylo. Náklady projektu tak nemohly být nižší o částku 9 mil Kč, neboť v takovém rozsahu se pronájem obecních pozemků dotované akce netýkal. S námitkou shodného obsahu se žalovaný nedostatečně vypořádal. Správce daně byl dále podle žalobce povinen objasnit, zda zhotovitel náklady spojené s užíváním veřejného prostranství promítl skutečně pouze do jednotlivých položek

prací sledovaného projektu, či tak činil i v případě jiných staveb či jiných podnikatelských aktivit. Žalobce dále považuje za nesprávný a nepřezkoumatelný odkaz správce daně na české standardy ve stavebnictví.

Svou argumentaci žalobce zopakoval a rozvinul v replice, v níž také uplatnil návrhy na dokazování obecně závaznou vyhláškou obce Vojnův Městec č. 2/2004 o poplatku za užívání veřejného prostranství, přípisem společnosti Zvánovec a.s. ze dne 8. 4. 2014, adresovaný starostovi obce Vojnův Městec, a dále Dohodou o narovnání uzavřenou dne 20. 5. 2014 mezi žalobcem a společností Zvánovec a.s.

Na základě výše uvedených argumentů se žalobce domáhá zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného i prvostupňového rozhodnutí správce daně. Žalobce setrval na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před soudem.

II. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný argumentaci žalobce o jeho vlastní neodbornosti odmítá. Při posuzování toho, zda došlo k porušení rozpočtové kázně, je nerozhodné, jestli je příjemce dotace obcí malou či velkou, osobou soukromého práva či státním orgánem. Postup, který by zohledňoval odbornost příjemce dotace či jeho neznalost práva, by představoval porušení základních zásad správy daní (§ 6 odst. 1 a § 8 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu). V řízení před správcem daně bylo jednoznačně prokázáno, že částka ve výši přesahující 9 milionů Kč byla žalobci uhrazena na základě dvoustranného právního úkonu mezi žalobcem a dodavatelem stavby, kterým byla smlouva o nájmu.

Povinnost odvést odvod vzniká dnem porušení a dodatečná snaha zhojit toto porušení již nemůže mít na danou povinnost vliv. Pokud jde o důkazní břemeno v řízení o porušení rozpočtové kázně, na jeho koncipování jednoznačně dopadají ustanovení daňového řádu, na něž odkazuje § 44a odst. 9 rozpočtových pravidel. Není tedy pravdou, že ze strany správce daně nebylo vyvráceno tvrzení žalobce, že pronajaté pozemky byly pro účely dotace poskytnuty pouze zčásti – důkazní břemeno k tomuto tvrzení nesl žalobce. Smlouvou o pronájmu přitom byla dohodnuta paušální částka za pronájem všech pozemků a kanceláře, nikoli cena za 1 m². Určování poměru využití pozemků pro účely dotace se proto žalovanému jeví bezpředmětným.

Pokud jde o otázku promítnutí ceny pronájmu do jednotlivých položek stavebních prací, pak námitkami žalobce v tomto směru se žalovaný zabýval na str. 12 a 14 žalobou napadeného rozhodnutí, ovšem tato otázka nebyla předmětem dokazování a nijak se neprojevila ve vztahu k výsledkům kontroly. Odvod byl předepsán z toho důvodu, že žalobce nezahrnul příjem z pronájmu do nákladů projektu, čímž navýšil cenu dotovaného díla a porušil tak podmínku rozhodnutí o dotaci, že z dotačních prostředků nebude financováno více jak 80 % ceny díla. Nezahrnutím těchto příjmů žalobce získal neoprávněně o 7 363 388 Kč více, než kolik by mu náleželo podle rozhodnutí o poskytnutí dotace.

Žalovaný s ohledem na výše uvedené navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou a své procesní stanovisko během řízení před soudem nezměnil.

III. Právní posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rámci žalobních bodů, jak je uplatnil žalobce v podané žalobě ve smyslu § 75 odst. 2 s.ř.s., podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného postupem podle § 75 odst. 1 s.ř.s.

Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí.

Napadené rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, pokud by z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nebylo zřejmé, jak o věci žalovaný uvážil a proč má odvolací námitky za liché, mylné nebo vyvrácené, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů; argumentace uvedená v odůvodnění rozhodnutí žalovaného však odpovídá kritériím přezkoumatelného správního rozhodnutí a představuje zcela dostatečnou odpověď na odvolací námitky žalobce.

Namítal-li žalobce, že se žalovaný nedostatečně zabýval odvolacími námitkami a nedostatečně se vypořádal s argumentací žalobce k provedení dokazování ohledně příjmu, který vznikl žalobci v souvislosti s dotovaným projektem, pak soud je toho názoru, že žalovaný podrobně a vyčerpávajícím způsobem přezkoumal úvahu správce daně o povaze smlouvy o pronájmu, uzavřené mezi žalobcem a zhotovitelem akce (společností Zvánovec a.s.), na str. 6 – 7 žalobou napadeného rozhodnutí. Ostatně správcem daně zjištěné skutkové okolnosti – tedy obsah smlouvy a její schválení radou městyse Vojnův Městec – žalobce nezpochybňuje. Žalovaný ve shodě se správcem daně dospěl k jednoznačnému závěru ohledně hodnocení titulu, jenž byl důvodem pro platbu nájemného žalobci podle jím vystavených faktur – smlouva o pronájmu byla podle žalovaného dvoustranným soukromoprávním úkonem. Žalovaný zdůraznil, že žalobci nic nebránilo předkládat v průběhu daňové kontroly důkazní prostředky, kterými by prokázal, že se v případě částky 9 203 995 Kč za pronájem pozemků jednalo o místní poplatek, a neztotožnil se s pojetím rozložení důkazního břemene prezentovaným žalobcem. Podle žalovaného správce daně zjistil skutkový stav dostatečně a nebylo tu žádné pochybnosti, kterou by bylo třeba odstraňovat dalším dokazováním. Soud podotýká, že v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí přitom výslovný důkazní návrh výsledkem konkrétní osoby uplatněn nebyl, stejně tak jako námitka, že konkrétní návrh výsledku nějaké konkrétní osoby byl správcem daně nesprávně odmítnut. V souvislosti s námitkou možného právního omylu žalobce

žalovaný poukázal i na další skutečnost, a to že sám žalobce daný příjem přiznal v daňovém přiznání k dani z příjmů právnických osob za rok 2009 a 2010. V žádném případě se podle žalovaného nemohlo jednat o právní úkon simulovaný v právním omylu zastírající jeho skutečný charakter, což je umocněno podle žalovaného tím, že smlouvu o pronájmu schválila rada obce a úhrada nájmu byla prováděna měsíčně na základě faktur. Povahou a obsahem smlouvy o pronájmu se tak žalovaný zabýval dostatečně.

Pokud jde o v odvolání namítaný sporný rozsah využívání pronajatých pozemků pro účely realizace projektu, pak i na tuto argumentaci žalobce žalovaný konkrétně, byť stručně, reagoval, když uvedl, že touto otázkou se správce daně blíže nezabýval, pouze konstatoval, ve shodě s tvrzením žalobce, že nelze specifikovat, kterou část pozemků o celkové výměře 33 530 m² zhotovitel využíval. Žalovaný zdůraznil, že smlouva o pronájmu nepřipouští jiné využití pronájmu pozemků než na akci „Splašková kanalizace pro obec Vojnův Městec včetně ČOV“, přičemž žalobce nepředložil žádný dodatek ke smlouvě či jiný důkazní prostředek, který upravoval předmět nájmu. Cena nájemného byla ve smlouvě stanovena paušálně. Podle žalovaného je tak další dokazování ohledně toho, jak velká část pronajatého majetku a po jakou dobu byla dodavatelem stavby používána pro realizaci dotovaného projektu, bezpředmětné. Správci daně tak podle žalovaného nevznikl důvod dodatečně zkoumat výměru pozemků použitých v souvislosti s realizací akce „Splašková kanalizace pro obec Vojnův Městec včetně ČOV“.

V této souvislosti soud též uvádí, že na přezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí nemá vliv, že žalovaný nevysvětlil, jak úsporně a hospodárně měl podle jeho názoru žalobce jednat a ani skutečnost, že správce daně odkázal na standardy ve stavebnictví. Žalovaný v této souvislosti zdůraznil, že otázka, jak byly náklady za pronájem promítnuty do nákladů jednotlivých položek stavebních prací, nebyla předmětem dokazování. Soud k tomu dodává, že se v daném případě nejedná o nosný skutkový důvod rozhodnutí správce daně a žalovaného, a proto je bezpředmětné zabývat se tím, jaké konkrétní standardy ve stavebnictví měl na mysli správce daně a jaké má na mysli žalobce v rámci dílčí názorové polemiky, které s meritem věci nijak blíže nesouvisí. Termín stavební standardy použil správce daně v souvislosti s tím, že konstatoval, že zařízení staveniště neměl dodavatel stavby v položkovém rozpočtu uvedeno jako vedlejší rozpočtové náklady a tudíž je měl zakalkulovány v jednotlivých položkách stavby. Pokud by s nimi vůbec nekalkuloval, tak k tomu žalovaný poznamenal, že by tedy vyvstala otázka, proč byla uzavřena smlouva o pronájmu pro zařízení staveniště. Také pokud jde o hledání nejúspornějšího řešení při jednání žalobce s dodavatelem, jedná se o podmínku týkající se uznatelných výdajů na realizaci projektu; tato otázka však není předmětem sporu – tou je zjištění nepřiznaných příjmů v souvislosti s dotovanou akcí, tedy v důsledku toho neoprávněné čerpání dotace vyšší, než na jakou měl žalobce podle podmínek rozhodnutí o poskytnutí dotace nárok.

Výše predestřená argumentace uvedená v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ve spojení s odůvodněním prvostupňového rozhodnutí, která koresponduje s obsahem správního spisu, tak z hlediska přezkoumatelnosti ob stojí, a soud se proto mohl věcně zabývat dalšími žalobními námitkami.

Na základě rozhodnutí o poskytnutí dotace Ministerstva zemědělství byla žalobci poskytnuta dotace ze státního rozpočtu ve výši 50 035 000 Kč. Předmětem dotace byl stavební projekt „Splašková kanalizace pro obec Vojnův Městec včetně ČOV“. Podle přílohy k rozhodnutí o poskytnutí dotace se investor zavázal postupovat v souladu s rozpočtovými pravidly, vyhláškou č. 560/2006 Sb. a pravidly Ministerstva zemědělství č.j. MZe 1031/2006-16300 pro poskytování a čerpání státní finanční podpory v rámci 229 310 „Výstavba a obnova infrastruktury vodovodů a kanalizací“. Podle citovaných pravidel č.j. MZe 1031/2006-16300 platí, že pokud je žadatelem obec (do 2 000 obyvatel), je možné poskytnout dotaci až do výše 80 % nákladů stavební a technologické části stavby.

Podle § 44 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel je porušením rozpočtové kázně neoprávněné použití nebo zadržení peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státního fondu, Národního fondu nebo státních finančních aktiv jejich příjemcem.

Podle § 44a odst. 4 rozpočtových pravidel činí odvod za porušení rozpočtové kázně v případě neoprávněného použití prostředků dotace neobsahující prostředky od Evropské unie, jímž bylo výhradně nesplnění podmínek, které byly v rozhodnutí o dotaci vyčleněny jako méně závažné (§ 14 odst. 5), 5 % z celkové částky dotace, avšak odvod za porušení rozpočtové kázně nemůže být vyšší než částka dotace vyplacená ke dni porušení rozpočtové kázně; totéž platí v případě neoprávněného použití prostředků takové dotace, jímž byla výhradně nesplnění stanovených podmínek, která byla uvedena v rozhodnutí o dotaci rovněž jako méně závažná (§ 14 odst. 5) [písm. a)], v případě neoprávněného použití prostředků dotace obsahující prostředky od Evropské unie, v rozhodnutí o níž byly uvedeny jedna nebo více částek procent (§ 14 odst. 6), toto procento z celkové částky dotace v každém jednotlivém případě uvedeném v rozhodnutí; při neoprávněném použití prostředků dotace, kterým je nesplnění více podmínek, z nichž u každé je v rozhodnutí uvedena procentní částka, nebo kterým je více nesplnění podmínek, z nichž u každého je v rozhodnutí uvedena procentní částka, se procentní částky sčítají, avšak odvod za porušení rozpočtové kázně nemůže být vyšší než částka dotace vyplacená ke dni porušení rozpočtové kázně [písm. b)] a v ostatních případech částku, v jaké byla porušena rozpočtová kázeň [písm. c)].

Podle § 44a odst. 8 věty první a druhé rozpočtových pravidel vykonávají správu odvodů za porušení rozpočtové kázně a penále územní finanční orgány podle daňového řádu. Porušitel rozpočtové kázně má při správě odvodů za porušení rozpočtové kázně postavení daňového subjektu.

Podle § 8 odst. 3 daňového řádu správce daně vychází ze skutečného obsahu právního jednání nebo jiné skutečnosti rozhodné pro správu daní.

Podle § 85 odst. 1 daňového řádu jsou předmětem daňové kontroly daňové povinnosti, tvrzení daňového subjektu nebo jiné okolnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně vztahující se k jednomu daňovému řízení.

Podle § 86 odst. 2 daňového řádu má daňový subjekt, u něhož je prováděna daňová kontrola, právo předkládat v průběhu daňové kontroly důkazní prostředky nebo navrhnout provedení důkazních prostředků, které on sám nemá k dispozici [písm. b)] a vyvracet pochybnosti vyjádřené správcem daně [písm. c)].

Podle § 86 odst. 3 písm. c) daňového řádu je daňový subjekt, u něhož je prováděna daňová kontrola, dále povinen předložit důkazní prostředky prokazující jeho tvrzení.

Podle § 92 odst. 3 a 4 daňového řádu prokazuje daňový subjekt všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence.

Podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem.

Podle § 10 odst. 1 bodu 1 písm. a) vyhlášky č. 52/2008 Sb. účastníci programu předloží nejpozději do 15. února následujícího rozpočtového roku správci programu podklady pro finanční vypořádání dotací a návratných finančních výpomocí poskytnutých z jednotlivých kapitol státního rozpočtu, včetně kapitoly Všeobecná pokladní správa, týkající se předchozího rozpočtového roku na tiskopisech Neinvestiční a investiční bilance S05 150 a S05 160, které jsou součástí informačního systému financování reprodukce majetku. K podkladům připojí komentář a současně převedou na účet cizích prostředků správce programu případnou vratku dotace nebo návratné finanční výpomoci.

Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce obdržel příjem v celkové výši 9 203 995 Kč na základě Smlouvy o pronájmu na stavební zakázku evidenční číslo zakázky 208 671 (č.l. 31 prvostupňového správního spisu). Tuto smlouvu uzavřel žalobce se zhotovitelem dotované stavby (společností Zvánovec a.s.). Za žalobce je podepsána bývalým starostou a za zhotovitele předsedou představenstva Zvánovec a.s. Z obsahu této smlouvy vyplývá, že jejím předmětem byl pronájem pozemků p.č. 133/1, 47/1, 14/1, 1542/6, 841/1 a 158 pro zařízení staveniště na akci „Spláškova kanalizace pro obec Vojnův Městec včetně ČOV 800 EO“ a dále pronájem kanceláře v prostoru domu Městys Vojnův Městec č.p. 27, přičemž cena za pronájem byla v bodu 4 smlouvy sjednána podle zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, v celkové výši 9 203 995 Kč, a byla dle čl. 5 smlouvy placena na účet žalobce měsíčně na základě faktur vystavených žalobcem jako pronajímatelem. Tato smlouva byla podle bodu 14

Zprávy o investičních akcích městyse Vojnův Městec projednána a odsouhlasena 10. 2. 2009 radními na úřadu městyse Vojnův Městec. V zápisu ze zasedání rady městyse Vojnův Městec je daná smlouva jednoznačně charakterizována jako smlouva na pronájem pozemků pro zařízení staveniště na akci Splašková kanalizace pro obec Vojnův Městec včetně ČOV 800 EO a kanceláře v prostorách domu č.p. 27 (zpráva o daňové kontrole ze dne 14. 8. 2013, č.j. 1286687/13/2900-04706-703015).

Pokud jde o výše popsany správcem daně zjištěný skutkový stav, tak podle soudu je jedině správný závěr, že v daném případě došlo ke snížení celkových nákladů na realizaci projektu. Žalobce obdržel příjem v přímé souvislosti s realizací dotované akce „Splašková kanalizace pro obec Vojnův Městec včetně ČOV 800 EO“ na základě smlouvy o pronájmu, který však nevyčíslil a nezohlednil v rámci závěrečného vyúčtování akce. Pro stanovení skutečných nákladů vynaložených žalobcem jako příjemcem dotace na dotovanou akci bylo potřeba odečíst od jím deklarovaných nákladů na akci ve výši 62 543 510 Kč částku získanou z titulu pronájmu (9 203 995 Kč). Skutečně vynaložené náklady tak činily 53 339 515 Kč. Žalobce měl tedy nárok na dotaci pouze ve výši 80% této částky (tj. 42 671 612 Kč). Proto byl povinen vrátit rozdíl mezi touto částkou a uvolněnou dotací (tj. 7 363 388 Kč), neboť na ni na základě pravidel pro poskytování a čerpání státní finanční podpory, na které přistoupil, neměl nárok. O tuto částku čerpal žalobce neoprávněně dotaci vyšší, a tudíž ji měl ve smyslu vyhlášky č. 52/2008, tj. do 15. 2. 2011, vrátit zpět do státního rozpočtu.

Soud se neztotožňuje s názorem žalobce, že správce daně neunesl své důkazní břemeno v řízení o odvodu za porušení dotační kázně. V intencích daňového řádu je nepochybně žalobce nositelem důkazního břemene ohledně skutečností, které sám tvrdí. Správní řízení ve věci odvodu z titulu porušení rozpočtové kázně je nepochybně řízením, na něž dopadá daňový řád, přičemž odvod se vždy opírá o zjištění výše neoprávněně použitých nebo zadržovaných prostředků. O tom, že žalobce uzavřel smlouvu o pronájmu na stavební zakázku evidenční číslo zakázky 208 671, tedy na akci Splašková kanalizace pro obec Vojnův Městec včetně ČOV 800 EO, z jejíhož titulu obdržel platby nájemného, není sporu. Správce daně vyhodnotil jak obsah smlouvy, tak způsob plateb nájmu dle faktur na účet žalobce, a zohlednil i to, že smlouva byla odsouhlasena radou městyse Vojnův Městec. Tvrdí-li dále žalobce, že ve skutečnosti část pozemků zhotovitel akce využíval i ke své další podnikatelské činnosti, tak v průběhu řízení před správcem daně nic takového neprokázal, především je však z hlediska kalkulace nákladů dotované akce podstatné, že žalobce obdržel příjem z titulu pronájmu pozemků a kanceláře zhotoviteli akce „Splašková kanalizace pro obec Vojnův Městec včetně ČOV 800 EO“ v souvislosti s touto akcí. Soud je na rozdíl od žalobce toho názoru, že v daném případě není sporu o obsahu smluvního ujednání a jedná se jednoznačně o soukromoprávní smlouvu, jejímž jediným smyslem a účelem byl pronájem pozemků a kanceláře v souvislosti s dotovanou akcí jejímu zhotoviteli. Obsah smlouvy a okolnosti jejího uzavření oběma smluvními stranami neindikují žádnou skutečnost, ze které by vyplývala jakákoli pochybnost o obsahu vůle žalobce a zhotovitele stavební zakázky. Nadto v řízení před prvostupňovým správcem

daně žalobce svůj postup vysvětlil tak, že obec vybrala nejvhodnější nabídku, která vyplynula z výběrového řízení, přičemž dodavatel na provedení díla – vybudování splaškové kanalizace, nepochybně potřeboval nezbytné zázemí. Obec má ve svém vlastnictví pozemky, včetně kanceláře, které nabídla dodavateli stavby za podmínek sjednaných v nájemní smlouvě. Nebylo proto podle zdejšího soudu jakéhokoli důvodu, aby se správce daně ve smyslu § 8 odst. 3 daňového řádu zabýval tím, zda na příjem žalobce z pronájmu má nahlížet jako na místní poplatek za užívání veřejného prostranství, a zohledňoval obecně závaznou vyhlášku obce Vojnův Městec č. 2/2004 o poplatku za užívání veřejného prostranství (bez ohledu na důsledky takové právní kvalifikace).

Pokud jde o návrh na dokazování připisem společnosti Zvánovec a.s. ze dne 8. 4. 2014, adresovaný starostovi obce Vojnův Městec, o tom, že tato společnost je toho názoru, že smlouva o nájmu ev. č. 208 671 je neplatná, a dále Dohodou o narovnání uzavřenou dne 20. 5. 2014 mezi žalobcem a společností Zvánovec a.s., kterou smluvní strany nahrazují vadný projev své vůle v nájemní smlouvě, tak soud považoval za nadbytečné jimi dokazovat. Jedná se totiž o důkazní návrhy, které mají podporovat žalobcovu interpretaci skutkového stavu - smlouvy o pronájmu na stavební zakázku evidenční číslo zakázky 208 671 na akci Splašková kanalizace pro obec Vojnův Městec včetně ČOV 800 EO, z jejíhož titulu obdržel platby nájemného. Těmito navrhovanými důkazy žalobce zpochybňuje právní hodnocení zjištěného skutkového stavu správcem daně a žalovaným. Soud má však hodnocení skutkového stavu provedené správcem daně a žalovaným za zcela správné. Dokazování k podpoře žalobcovy konstrukce nemůže na správcem daně zjištěném skutkovém stavu nic změnit.

Žalobce zpochybňuje obsah a povahu daného úkonu s tím, že se jednalo o úkon nevědomě simulovaný, tedy předstíraný, který měl „zakrýt“ jeho skutečný účel, jímž podle žalobce byla platba místního poplatku. S touto konstrukcí se zdejší soud v žádném případě nemůže ztotožnit. Pokud žalobce tvrdí, že nevědomě „simuloval“, jedná se podle zdejšího soudu o logický rozpor v tvrzení žalobce, neboť akt vůle spočívající v „předstírání“ jiného právního jednání s cílem „zakrýt“ jednání ve skutečnosti zamýšlené vylučuje, aby se tak stalo bez vědomého volního prvku, tedy jaksi „nevědomky“ či v omylu, jak se snaží argumentovat žalobce. Dovolává-li se žalobce toho, aby správce daně vzal v úvahu žalobcem tvrzený údajně skutečný obsah jeho jednání, tak touto otázkou se zabýval Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 3. 4. 2007, č.j. 1 Afs 73/2004 – 89, č. 1301/2007 Sb. NSS. Podle citovaného usnesení může o zakrývání (dissimulaci) jít jen tehdy, pokud účastníci předstírají (simulují) určitý právní úkon, ač jej nechťejí, a zastírají tím právní úkon jiný, který ve skutečnosti chtějí, popř. jím zastírají jinou právní skutečnost. Správce daně tedy musí zkoumat vůli daňového subjektu ten či onen právní úkon (a tímto úkonem založený právní vztah) simulovat, respektive zkoumat dostatek vážné vůle účastníků právního úkonu, kteří nemínili uskutečnit to, co pouze předstírali. Pouze za situace, kdy je dostatečně jasně prokázáno, že účastníci určitý právní úkon

uzavřít nechtěli a zastřeli jím jiný právní úkon (právní skutečnost), který chtěli skutečně uzavřít – tedy je-li prokázána neshoda mezi vůlí a jejím projevem – vychází správce daně z obsahu dissimulovaného právního úkonu (právní skutečnosti) rozhodného pro stanovení daňové povinnosti.

Pokud tedy žalobce tvrdí, že jako obec neznalá práva uzavřel smlouvu o nájmu pozemků, což právní řád nevylučuje, namísto výběru místního poplatku, lze pouze odkázat na zásadu *ignorantia legis non excusat*. Tak jako v intencích citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu nemůže požadavek na správce daně obsažený nyní v § 8 odst. 3 daňového řádu dopadat na případy, kdy projev a vůle jsou ve shodě, tedy na případy, kdy účastníci mají skutečný zájem učinit právní úkon, činí tak však z důvodu obcházení zákona, tím spíše nemůže dopadat na situace, kdy si ani nejsou vědomi, že „simulují“, jak konstruuje žalobce, respektive kdy by zvolenou vzájemnou úpravu soukromoprávních vztahů zpětně z jakýchkoli důvodů změnili.

Snaží-li se tedy zpětně žalobce své pochybení, že danou částku nezohlednil při vyúčtování nákladů dotované akce, zhojit ať už tvrzením neplatnosti nájemní smlouvy či konstrukcí, že se „ve skutečnosti“ jednalo o poplatek za užívání veřejného prostranství, nemůže tato jeho argumentace na zjištěném skutkovém stavu již dodatečně nic změnit. O povaze příjmu a smluvního titulu není pochyb. Částku získanou za pronájem pozemků v souvislosti s dotovaným projektem žalobce nezohlednil a k tíži poskytovatele dotace tak požadoval na úhradu projektu více, než na co měl podle podmínek pravidel Ministerstva zemědělství č.j. Mze 1031/2006-16300, pro poskytování a čerpání státní finanční podpory v rámci 229 310 „Výstavba a obnova infrastruktury vodovodů a kanalizací“, nárok.

Správce daně proto vyměřil odvod ve správné výši 7 363 388 Kč tak, aby do státního rozpočtu byla vrácena částka, kterou žalobce čerpal v rozporu s podmínkami poskytnutí dotace, tedy bez právního důvodu, přičemž k modifikaci této částky za daného skutkového stavu zákon nedává žádný prostor (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č.j. 5 As 95/2014-46). Argumentuje-li žalobce, coby malá obec, svojí současnou neutěšenou majetkovou situací, z lidského hlediska soud této argumentaci rozumí, nicméně může v této souvislosti jen odkázat na institut posečkání daně či možnost jejího rozložení na splátky (§ 156 daňového řádu).

Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti.

Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

Soud rozhodl o nákladech řízení účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s.

Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Úspěšným byl žalovaný, tomu však podle obsahu soudního spisu nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Proto soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 7. dubna 2016

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu